Pelle Zita

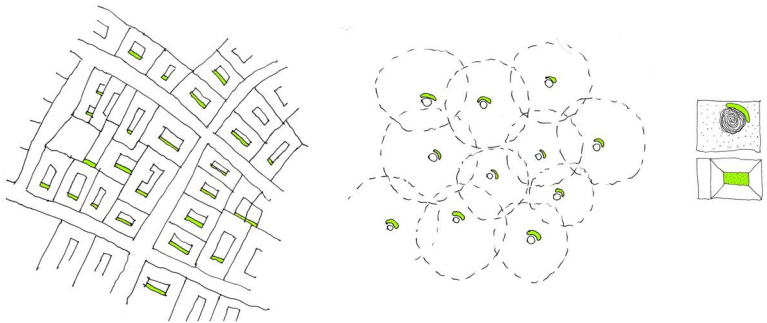

Erdő és város

Egy erdő halmazában az ismétlődő elem a fa. A belváros szövetében ez az alapelem a gangos ház. Minden ilyen háznak van északi homlokzata, amely ablakain nem süt be a nap, kevéssé melegszik fel, de jobban lehűl, mint a napos déli oldal.
Kevésbé tud élni, mint a ház többi oldala.
Az erdőben a fák törzsének északi oldalán is ott van az élet, kizöldül rajta a moha. A kedvezőtlen tájolású teleknek is kell, hogy legyen megoldása.
Egy fatörzs keresztmetszete tömör kör. A körgyűrű kerületén belül van a fa, kívül a levegő.
A gangos ház felülnézete szintén egy gyűrű, csak szögletes. A gang gyűrűjére kívülről fűződik fel a ház, magába foglalja a levegőt.
Ebből a szempontból megközelítve a fa és a körfolyosós ház formailag egymás inverzei.

„BELVÁROSI MENEDÉK"

Egy pici pici hely a városban, a belvárosban, ahol nem én vagyok a kávéházak, a törzsek, a fogyasztók, hanem a hely van itt. Itt nem is érzem, ahogy rajtam kívül más van. Mellettem, alattam és felettem. Körülöttem, együtt vagyunk. Együtt, de nem úgy, mint a kórház a metrogörkés hajó előtt menthetlen gyalogos tömeg. Sokkal inkább úgy, hogy ha vagyunk is, figyelhetünk is egymásra. Nem is feltétlenül rajtunk múlik ez, hanem azon múlik a helyen, ahol találkozunk. Nem tarsz semmi, nem „nézzel ki", ha nem tesszel egy újabb tojáshéjat, ha a pincét elvitte a pokolverem, nem kell „visszidni", megfelelni. Egy hely, ahová tenyérben egy kingyel vagy a legtapintatosabb is eltöltött a lyukas órámat.
Itt nem magam körül az életet. Nem a gépeket, nem az autókat, nem a műtárgyat, nem a mozgólépcsőt. Ezek is mind mozognak, hangot adnak ki. De mennyivel érdekesebb egy virág, amit fújj a szél, ami nő, virágzik és elhervad. Örök változásban él. Alszik és Alszik a titkok. Alszik a város. Csak egy lágyszárú, hétfleny virág sötétben alázatosan, miközben ismegszikva. Van valami megnyugtató abban, hogy tudatban van képességeivel. Amit szemmel kaz, amennyi az a feladata. Se más, se kevesebbet. Nem akar más lenni, mint ami. El kell ismerni, hogy nem is vágya el tőle szabi.
Egy virág csupán azt közvetít, amit a városban öltözött ember elfelejt. A fontosabbat biztosan jól kell érzni szóba. Az idősek már tudják.
Nekik más gondjuk vannak. Sokan egyedül vannak, elmagányosodottan, magukra hagyva a belvárosi kellős közepén, ott, ahol a legnagyobb az „élet". A virágok szóba is jó tudnak, mert de megkülönbözik a gondozóit. Jobban, mint az emberek, mert mesterek érdekeik, elhot szemük tisztán. A gondozás, gondoskodás pedig az ember elemi igénye, létfenntartó szükséglete, mert ebben nyilvánul meg a szeretete. Szinte az időseknek, akiknek biztosan könnyebbséget nálat kit szerzik, a szt minden gyógyszernél, pirulánál hatékonyabb antidepresszánsa.
A két menedék a szabadi ingerek elől, a két menedék az ingerszegénység elől. Különböző emberek találkozóin menedék immagát inszéjre elől.

Belvárosi menedék, Budapest, Szerb utca 11.